

Захария каточе го бѣше срамъ да се покаже, изпрати Черня и пакъ се прибра въ кжщи. При слугитѣ дотърча Галунка.

— Знаете ли какво има? — каза тя, зарадвана. — Господарьтъ се кара съ Черня, изпжди го. Слушахъ ги, като имъ правѣхъ кафето. Не си давамъ имота, казва, нѣмамъ имотъ за даване. Ще ти върна, казва, капара, дай ми подписа назадъ, ти ме измами. Тѣй му каза. Май че работата ще се развали.

Слугитѣ се спогледаха усмихнати. Само Петъръ овчаря не повѣрва.

— Пие ли пакъ ракия Захария? — попита той.

— Пие, ами. Кога не е пилъ.

— Е, тогазъ, той само си приказва тѣй. Продажбата си е продажба, то не се връща.

Слугитѣ се помайваха, не имъ се похващаше нищо, макаръ да имаха работа. Сега Захария взе да вика при себе си Василя. Василь нѣколко пжти дохожда въ малката кжщичка, гдето живѣеше, вземаше тефтери, вземаше разни книжа и пакъ се връщаше при Захария. Слугитѣ усѣтиха, че става пакъ нѣщо. Забелязаха, че следъ като поприказва малко съ Василя, Галунка стана много замислена, поизтри ржцетѣ си съ престилката и си влѣзе. Следъ малко Ерофимъ мина покрай прозорцитѣ на малката кжща, дойде и каза:

— Галунка плаче.